

"No hi havia a València cap Merxe més com tu,
feroçment estimaves el paisatge i la terra,
el sol que ens il·lumina i la mar que ens bressola;
la llengua que ens relata i ens fa ser el que som,
l'Horta, el cant, l'alegria: canta, Merxe, allà on sigues,
mira'ns amablement amb la mirada neta
i aquell somriure ample tan ple de vida i llum.
Que els àngels t'acompanyen, però ensenya'ls a dir
setze jutges d'un jutjat mengen fetge d'un penjat,
i que canten tots junts una estora velleta
amb el xocolater i totes les sardines
de l'Albufera en peu. I que tots els estels
t'acompanyen per sempre i ens ajudeu a ser
més lliures, més nosaltres, els valencians del món,
sense plegar-nos mai als corruptes que volen
envilir-nos per sempre: sigues l'embaixadora
per totes les galàxies de la terra i el mar
que t'estima i t'enyora: saluda l'Estellés,
també la Carmelina, l'Ovidi i el Fuster,
Beneyto, Miquel Grau i el Guillem Agulló:
feu una gran festassa i ajudeu-nos a ser
lleials i amants per sempre. Riu, Merxe, riu encara
perquè València ens done tot de Merxes com tu.
Car ets la ben parida, regina de la llum"

Manolo Molins